

K1.47

Περίπλους

Γράφει και επιμελείται

Παρεμβολές

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΚΑΙ ΡΙΚ

Δεν είναι λίγοι οι φίλοι της στήλης που διερωτούνται, μαζί με μας, γιατί το ΡΙΚ δεν προβάλλει συστηματικά ελληνικές κινηματογραφικές ταινίες. Μάλιστα υπάρχουν και μερικοί που προχωρούν πιο πέρα και «υποψιάζονται» πως ίσως αυτό αποτελεί και συνειδητή τακτική του Ιδρύματος, δεν ξέρουμε, λένε, για ποιές σκοτεινές σκοπιμότητες. Και δεν έχουν άδικο, αφού αυτή η παράλειψη είναι κάτι παραπάνω από κτυπητή. Εμείς είχαμε προτείνει κάποτε μια ελληνική ταινία κάθε βδομάδα. Και για να μας δοθεί η ευκαιρία να γνωρίσουμε καλά τα επιτεύγματα της Ελλάδας σ' αυτό τον τομέα και για να κρατούμε άσβεστη τη φλόγα του ελληνισμού μας. Μήπως το ΡΙΚ έχει λόγους να διαφωνεί μ' αυτή την τοποθέτηση; Περιμένουμε, και εμείς και οι φίλοι της στήλης, μια σαφή απάντηση. Ας μας εξηγήσει επιτέλους τι το εμποδίζει στο να καθιερώσει μια τακτική εκπομπή με ελληνικές ταινίες.

ΕΝΑ ΔΙΚΑΙΟ ΑΙΤΗΜΑ

Άλλοι φίλοι της στήλης στη Λεμεσό μας παρακάλεσαν να διαβιάσουμε ένα αίτημά τους, δίκαιο πιστεύουμε, προς όλους τους θιάσους που έρχονται στην πόλη μας για παραστάσεις. Ζητούν λοιπόν να εξετάσουν το ενδεχόμενο να μην έρχονται πάντα τις καθημερινές αλλά και τα Σάββατοκυριακά. Ο λόγος είναι γιατί πολύς κόσμος εργάζεται ως αργά και δυσκολεύεται να δει τις παραστάσεις. Το πρόβλημα είναι ιδιαίτερα οξύ, μας λένε, για τις παιδικές παραστάσεις που γίνονται απογεύματα και οι πλείστοι γονείς αδυνατούν να συνοδεύουν τα παιδιά τους στο θέατρο.

Μεταφέρουμε λοιπόν το αίτημα προς όλους τους υπευθύνους των θιάσων κι ας εξετάσουν τις προσφερόμενες δυνατότητες. Ιδιαίτερα ο ΘΟΚ, σαν ημικρατικός οργανισμός με πολλούς συνδρομητές και εκτός Λευκωσίας, οφείλει κατά κάποιο τρόπο να θεωρήσει σαν υποχρέωση του να ανταποκριθεί.

ΚΑΚΟΘΥΚΕΤΕΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Παρουσίαση βιβλίου

Γιώργος Μολέσκης Η ΣΤΕΡΝΑ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ

Ο Γιώργος Μολέσκης, ύστερα από πέντε ποιητικές συλλογές και ένα πεζό, έκδωσε φέτος, σχεδόν ταυτοχρόνως, δυο νέες ποιητικές συλλογές: πριν μερικούς μήνες την *ΣΚΑΛΙΩΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ* και πρόσφατα τη *ΣΤΕΡΝΑ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ*. Κατ' αρχήν χαιρετίζουμε το γεγονός ότι ένας κατ' εξοχήν πολιτικοποιημένος συγγραφέας, όπως ο Μολέσκης, ασχολείται στη συλλογή αυτή με μια θεματογραφία ολωσδιόλου αντίθετη από αυτή που μας συνήθισε μέχρι σήμερα, δηλ. τον έρωτα. Πιστεύουμε όμως, πως, η έντονη φιλοσοφική διάθεση που διαπνέει ολόκληρη τη συλλογή την απομακρύνει από το απαραίτητο εκείνο στοιχείο που οφείλει να διακρίνει κάθε ποίηση που θέλει να ονομάζεται ερωτική, τον αισθησιασμό. Με άλλα λόγια, πιστεύουμε πως μια ποίηση δεν είναι ερωτική απλώς και μόνο επειδή μιλά για τον έρωτα, αλλά είναι ερωτική όταν είναι ερωτική η γραφή της. Η διαδικασία του πόθου είναι πολύ πιο περίπλοκη και πολύ πιο μυστηριακή και δεν έχει να κάνει ούτε με τη συχνή καταγραφή λέξεων ερωτικών ούτε με την περιγραφή γυμνών σωμάτων. Χρειάζεται ένα άφεμα της φαντασίας, εκμυστήρευση του πόθου, τόλμη και, προ παντός, πορεία προς τη φαντασίωση, δηλ. προς το απωθημένο κομμάτι του «αμαρτωλού» εαυτού μας. Στην περίπτωση του Μολέσκη, το αντικείμενο έρωτας, δεν προσεγγίζεται διαφορετικά από το

αντικείμενο πενταδάκτυλος, αφού και εδώ χρησιμοποιεί την ίδια μεθοδολογία. Χρησιμοποιεί λογικά, ιδεολογικά επίπεδα που τείνουν να ανυψώσουν τον έρωτα σε ένα ιδανικό ηθικό κώδικα, με άμεσο αποτέλεσμα την απονέκρωση του ίδιου του αντικείμενου του.

Παραθέτουμε ένα απόσπασμα από το τελευταίο ποίημα της συλλογής, με τίτλο *ΩΡΙΜΗ ΑΓΑΠΗ*

*...Και η αγάπη; Υπάρχει η αγάπη;
Επίμονα ρωτούσε ύστερα από χρόνια...*

*Υπάρχει η αγάπη. Κατοικεί
συνέχεια στη γη, χωρίς άδεια απουσίας.
Ζει ανάμεσά μας, αγγίζει τα έπιπλα μας,
βγαίνει στον κήπο, κόβει λουλούδια,
μπαινει στην κουζίνα, τρώει από το τραπέζι μας.
Παίζει μαζί μας στους δρόμους,
πηγαίνει στις γιορτές και τα πανηγύρια μας...*

Έλλης Παιονίδου ΚΛΕΨΥΔΡΑ

Στο ίδιο κλίμα, αλλά με εντελώς διαφορετική φόρτιση κινείται και η τελευταία ποιητική συλλογή της Έλλης Παιονίδου *ΚΛΕΨΥΔΡΑ*. Παρ' όλο που κι αυτή η συλλογή διακατέχεται, σε λιγότερο πάντως βαθμό, από μια ιδεολογικοποίηση του έρωτα, εντούτοις διαπερνάται από ένα αμιγές ποιητικό στοιχείο που τελικά κερδίζει τις εντυπώσεις. Και μιλάμε φυσικά για την αίσθηση του χαμένου χρόνου που λειτουργεί εντός μας σαν ερέθισμα αναπόλησης, εκμυστήρευσης και αποκάλυψης, σαν στοιχείο αξιολόγησης της ζωής μας (η βασική προβληματική του Καβάφη). Έτσι, ο συναισθηματικός κόσμος του αναγνώστη, βρίσκει προσβάσεις επικοινωνίας αφού όλοι, λίγο πολύ, κουβαλούμε μέσα μας, έστω σαν αδρανή αίσθηση, παρόμοια φορτία. Κι αυτή είναι, πιστεύουμε, η σημασία της ποίησης και ταυτόχρονα η γοητεία της. Να καταφέρει μέσα από την ατμόσφαιρα που πλάθει να επαναφέρει στην επιφάνεια τα αδρανή στοιχεία μιας άλλης διάστασης της ζωής μας. Η ποιητική συλλογή της Έλλης Παιονίδου, ως ένα μεγάλο βαθμό, το πέτυχε. Παραθέτουμε ένα από τα καλύτερα, κατά την γνώμη μας, ποιήματα από την ενότητα *Επώνυμοι έρωτες*.

Μάριος Διανέλλος ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΣΤΟ ΡΕΥΜΑ

Σε εντελώς διαφορετικό κλίμα κινείται η ποιητική συλλογή *ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΣΤΟ ΡΕΥΜΑ*, που είναι η πρώτη του νέου ποιητή Μάριου Διανέλλου. Όπως φανερώνει και ο τίτλος, ο Μάριος Διανέλλος, επιχειρεί μια «κατά μέτωπον» επίθεση στα κακώς κείμενα της κυπριακής κοινωνίας. Προσωπικά διαφωνούμε μ' αυτού του είδους την ποίηση γιατί πιστεύουμε πως η ποίηση γράφεται με λέξεις κι όχι με ιδέες. Αυτή η ποιητική συλλογή είναι σχεδόν ένα πολιτικό μανιφέστο γραμμένο με στίχους. Κι όμως ο νέος αυτός ποιητής εκεί που εγκαταλείπει την οργή και τη ρητορική του διάθεση και αφήνει τα συναισθήματα του να μιλήσουν, πετυχαίνει τέτοια ποιητικά αποτελέσματα που, τουλάχιστον, αποκαλύπτουν μια δυνατή φωνή ικανή να εξελιχθεί και να αποδώσει σωστή ποίηση. Τέτοιο είναι και το ποίημα της σελίδας 35 που παραθέτουμε πιο κάτω

*Μουσικές συνοδεύουν τις δύσκολες
τις μοναδικές σου όψεις
απλωμένες πάνω σε έγχρωμα χαρτιά,
βαμμένο το κορμί σου
σε ρούχο πένθιμο*